

nogen Fabrikation; thi vel er der flere mindre Bearbejdelser, navnlig af Manufakturvarer, som uden Ulempe kunne foregaa i det eventuelle Frilager, ligesom den Behandling, enkelte Varer kunne blive undergivne der, ogsaa kan nærme sig til Omdannelse, men i det Hele har det ikke været Kommissionen muligt at indsee, hvorledes en Fabrikation af saa megen Betydning, at man skulde behøve at tage særligt Hensyn til den, kunde drives med Udlandet alene som Afsetningsplads, medens dens Produkter ind imod Toldterritoriet bleve mødte af Toldsatser, der mere eller mindre indeholde en Beskyttelse for Produktionen i selve Landet.

Under alle Omstændigheder er Kommissionen af den Mening, at den større Produktion, som maatte vriste at arbejde udenfor Toldlinien her i Landet, selv maatte sørge for passende Plads og Lokaler, og Staten indskrænke sig til ikke at lægge positive Hindringer iveien for samme.

Forøvrigt maatte der være den samme Frihed i Afbenyttelsen af Lokalerne som nu, nemlig saaledes at kun brandfarlige og ildeligtende Varer ere aldeles udelukkede, hvormod det ikke kan antages, at man tør tage noget Hensyn til saadanne mere omfangsrige Varer, som have Udgang til Kreditoplaget, idet der, idetmindste ikke nu, synes at være Anledning til at formode, at Mellemandelen er generet af Afskrivnings-Minimaernes Størrelse, eller at Kombinationen af kreditoplagsberettigede og ikke kreditoplagsberettigede Varer til een Sending, spiller nogen saadan Rolle, at man behøver at tænke særligt derpaa.

Uagtet Kommissionen, saaledes som ovenfor er anført, antager, at det paaapegede Areal vil kunne tilfredsstille de Fordringer om Plads, der i en Række af Aar kunne forudsættes at ville blive stillede, og derfor ikke drifter sig til at fremkomme med positive Forslag om strax at inddrage endnu større Grund, saa formene vi dog, at det vil være rigtigt at gjøre opmærksom paa, at den lettere Udgang til Frilager og dette hensigtsmæssige Indretning ventelig vil bevirke en saa stor Efterspørgsel efter Lokaler, at det af os nu foreslaaede Areal i Tidernes Løb vil findes at være for lille.

Vi tro derfor, at Regjeringen bør sikkre sig almindelig Hospitals Grund, hvis Kommunen i Tiden flytter Hospitalet et andet Sted hen, og vi tillade os at anbefale, at der ved Bebyggelsen af det foreslaaede Grundstykke tages tilbørligt Hensyn til en eventuel senere Udvidelse mod Syd.

Kommissionen har dog, som anført, ikke troet at kunne blive staaende ved at foreslaa Udvidelse af Frilagerinstitutionen, men har ment, at Diebliffet var kommet til varmt at anbefale, at der gjøres et alvorligt Forsøg paa at udnytte Kjøbenhavns Beliggenhed til Mellemandelsplads saa meget som muligt, og dette kan efter Kommissionens Mening kun ske ved at tilveiebringe en egentlig Frihavn i nær Forbindelse med Havnen, saa nær ved Byen som muligt og i Sporforbindelse med den sjællandske Jernbane, idet vi ved en Frihavn med Loven af 4de December 1863 forstaa en saadan Plads, hvortil Skibe kunne indløbe og Løse og lade samt derfra udgaa uden anden Kontrol fra Toldvæsenets Side end den, som er fornøden for at sikkre Toldterritoriet mod ulovlig Indførsel af Varer. En saadan Frihavn, der ved sin Tilblivelse vilde give den kommercielle Verden et haandgribeligt Bevis for, at de forskjellige Myndigheder i Danmark arbejdede sammen til at give Kjøbenhavn den Stilling som Handelsplads, der tilkommer den, vække Opmærksomhed og indgyde Tillid, vilde skaffe de Kjøbmænd, som, i Stedet for alene eller saa godt som alene at have Landets egen Forsyning for Die, maatte gjøre Mellemandelen til deres Hovedopgave, det nødvendige Grundlag, idet de her vilde kunne finde en Plads, hvortil og hvorfra Transporten af Varer var forbunden med mindst Tidspilbe, samtidig med at alle Udgifter søgtes bragte saa langt ned som muligt, idet man ved Fasthættelsen af Vederlaget for Brugen af Pladser og Bolværker ikke burde søge mere Indtægt, end hvad der under en livlig Be-